

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap aprilis 25^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képe.
Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képe.
példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' h a n d z s á r.

(Folytatása.)

E' pillanatban, midőn a' segéd volt a' legvitézebb, legékes-senszóllóbb, legmiveltebb, legfesztelenebb, e' — pillanatban, midőn senki nem volt, ki őt félbe szakítsa, árnyék- 's háttérbe tolja, vagy neki ellenszóllt volna, — e' hosszú időben, melyly mint álm-kép röppent-el, — e' pillanatban mintegy felhőből esett-le — a' hadnagy. — Bizonyos homály leplezé-be a' fényes segédet; a' herczegnő olly zavartt volt, hogy hosszú hadikalandjait nem birta figyelemmel kísérni. A' theaasztalnál már nem birt erővel e' mulattatási hatalmat magához ragadni; a' társalgási eszmék gyorságával nem birt hatni: — mi megtörténik, midőn önszeretet kinozza a' lelket, 's bizonyos kiváló eszme nyomja a' képzelő erőt. Végre nem látta többé sem a' hadaagyotsem a' herczegnőt. — Az ezredeshez fordult, ürügyül használnván a' handzsárt. — Elmondá, mint jutott saját birtokába egy francia tábornagynak törött kardja, — 's miképp' használják a' törökök a' handzsárt; — röviden, mint láttatni akarta, egészen nélkülözé a' herczegnőt, csakhogy beszédje azon udvarnokok arany egyenruhájához hasonlított, kik a' békességnek jelentőtlenységére vannak kárhoztatva.

Mig a' segéd a' feláldozás szerepét játszá, melyly szerencsétlenségét méltósággal viseli, az alatt az élénk herczegnő rég elfelejté a' handzsárt. Nála 's a' hadnagynál repültek a' tárgyak, mint villám a' világ figyelme elől. — Születtek és meghaltak az eszmék, mint napjainkban a' dicsőség; beszédjek élénk, könnyen libegő képe volt a' képzelet-erő testvérülésének, az izlés rokonulásának, ifjúság könnyűdségének, ékesség, szépségnek, bálók 's gazdagságnak minden színével keresztülszöve.

E' párbeszédbe szóllóknak hangjai elenyésztek, mint egy közembernek nemes tette; mint gondolat, melylyet a' censor vörös tintájával kitörül; mint lángoló érzet rangtalan ifjú nemében, mi-

dőn távulról előkelő szépséget kísér, melly soha sem fog szerény létéről valamit tudni.

Hijában állt ott a' segéd deliségének teljes önérzetében; — nem bírtak senmi nyomatossággal az ezredes keresztjei 's érdemjelei, mellyek rettenthetlen keblét diszíték, 's mellyek közül talán mindegyik egy-egy sebet takart: — ezek mind elenyésztek, mint villám, mint álom. — Megfoghatlan az út a' nő-szívhez!

III.

A' hercegi ház udvarán leszerszámozott lovakat vezettek körül. A' fiatal hercegnő lovagruhában, férfikalapban, ostorral kezében lépett egy üveg-ajtó elébe, mellynek ablakai kerti sétátérre szolgáltak. — Itt a' hadnagy és segéd álltak. — Emez, mintha nem akarna tért engedni; — amaz, mintha inogna határozatában, maradjon-e vagy menjen. A' fiatal hercegnő szemüveget vön elő, és lopva 's kíváncsian kezdett oda pillantani, mintha kívánná a' távul párbeszédet kihallgatni. A' párbeszéd láthatólag élénkült; a' nyugalom, melly miveltt állástól követeltetik, figyeletlen maradt a' tisztelnél; később ugy látszék, békén válnak-meg. A' hadnagy néhány lépést tett előre; a' segéd csaknem egészen elfordult, csak-hogy visszanezett, 's fejével bólintott, és tüstént megállt. A' hadnagy a' sétatér végére mutatott, süvegét arczára tolta; a' segéd előre lépett, — 's eltűntek a' kertből.

A' szemüveg ingott az arany lánczon, 's a' hercegnő szeméit lesüté, ostorát karjára tekergette, 's elszóródva néhány rózsalevelet tépett-szét; lassan zongorához lépdelt, visszatekintett a' sétátérre; még egyszer vissza tekintett, elmélyedve keresztül futott a' hangokon, és csaknem férfias gondtalansággal pamlagra veté magát. Kalapja lehullott, 's ő azon szabálytalan csábító helyzetbe tévé magát, melly tanúkat nem szenved, 's mellyet szüzi ártatlanság magánya leplez. Kinyugvás volt ez a' szolgaság alól; — kikelés a' nevelés szokásai ellen; bizonyos vidám eszmélet, olasz puhaság, — csalékony phantasia! — „Miről gondolkodott a' hercegnő? — Miről gondolkodnak a' hercegnők, midőn egyedül vannak? — Az atyai hang e' festői elmélyedésben hatott hozzá; 's egy pillanat alatt a' bájos regényes nő — bájos classikai hercegnővé változott-át.

„Mi történt köztetek? — kérde a' herceg bizonyos nyugtalansággal. — Az ezredes nem tudta okát adni. — Elküldtem, hogy őket minden esetre kibékítse. — Csaknem házamban történt; — hiszen veled lovagoltak? —

„Én magam sem tudom — felelé epedve a' hercegnő. — A' ló megijedt a' segéd alatt, 's ő leesett.“

„No's ő leesett! — ezt már hallám! — szakasztá félbe a' herczeg, kezét hátára vetve, 's elkezdett a' teremben gyorsan fel 's alá járni.

„És ugyan csak nevetségesen esett-le atyám! — A' hadnagy mosolygott, 's mondá — már nem is emlékezem, mit mondott. — Én a' segédre pillanték; — úgy látszik, hogy, midőn ismét lovára ugrott, észrevevé, mint nevetett emez.“

„Én téged sem mentelek, — ez nem egyéb, mint ürügy a' segédnél. — Természetes, mindennek el kell veszíteni a' béketűrést, midőn a' társalgásban mellőztetik vagy észre nem vétetik.“

'S most elkezde a' herczeg leányát a' nehéz világban oktatni; — 's minthogy ezen oktatások, tanácsadások, 's morál, ha nem eléggé erősektől adatik elő, rendesen kiterjedő; most is tehát a' herczeg a' hadnagy fiatalágát, leányának társalgási hirtelenkedését vádolá, 's hű maradt egész lényében ama bírálók és moralisták osztályához, kik elítélnék mindent, de gyöngeségtől 's hibától megóvni senkit nem tudnak. Még is végre keményebb kitételeit szelidíteni iparkodott „szívem, édesem“ szavakkal, midőn látta, hogy a' herczegnő mélyen meg van indulva. Anyja halála óta feltétlen dicsérethez, szeszélyeinek feltétlen teljesüléséhez szokva, szüntelen sirt atyja beszédje alatt, 's az ostort összezaggatta. Nehéz volna meghatározni, neheztelés sajtolá-e ki e' könyeket, vagy a' kebel más érzete számára készülve a' legelső ohajtott alkalommal édesen nyomultak 's kellemmel disziték a' tömött szempillákat. A' nők minden fölött sirnak, mihelyt sirni akarnak.

Alig végzé az atyai gyengédségtől megszállott atya intéseit, midőn leánya élénken kérdé: „de hova ment az ezredes? — Megtalálja őket?“

E' pillanatban sarkantyú pengett; a' fiatal herczegnő szomszéd terembe sietett; ajtót csukott maga után, de nem szorosan, 's fülét oda lapitá. Az ezredes után csak hamar belépett a' hadnagy anyja, Bronin Nathalia, vidám arcczal; — 's meglehet, ezért sietett olly gyorsan az ezredes a' herczeg elébe, 's e' kérdésre: „mi baj?“ — suttogva felelé: — „egy kis kellemetlenség excellentiád!“

IV.

Mondják, a' moszkvai társalgás soha sem izgékony; mindig egykedvű; mindig hideg. Moszkvában a' kokettnek szemei életlenek, lelke holt. Még is rettentő zajongás fogadta a' herczeget 's leányát a' szalónokba, midőn télire Moszkvába visszatértek.

A' hercegnő még mindig legszebb hölgy volt; de tűz nem élenkíté beszédét vonalmain, hol legkisebb benyomásra lélek villogott, vagy érzet lángolt, 's mind ez vagy imádást vagy szenvedélyt szült; hol angyalai a' világosságnak és sötétségnek trónoltak.— Vonalmain, mondom, valami egyszerű, mozgékonytalan, szenvedő, rejtvényes ült.— Egy kifejezést öltöttek azok, — melly nő-arczon látva titeket kétségbe ejt. — Legjobb hurja a' szívnek, — a' sympathia hurja, melly minden hangot olly biztosan ad vissza — hallgatott, mintha csak egy hanghoz volna szokva; — külső koketteria, mellyben a' szalón több sorának olly nagy része volt, soha nem aljasítá-le a' hercegnőt a' férfiak előtt; soha nem rontá-el erőtetés, mozgalom, szó, tisztelkedés 's pillanatokban; mi rajta szép volt. Nemének egy vétkes ösztönétől el nem kaptva, a' világban keblének természetes hangulatával jelent-meg. — Nem birta, nem tudta, talán nem akarta elleplezni, hogy valami érte.

A' világ soha meg nem bocsátja a' természetiséget; a' világ nem szenved a' szabadságot; a' világ zárkozottság által sértetve érzi magát; — ez azt akarja, hogy csak hozzá tartozzatok, hogy egyedül csak reá pazaroljátok részvételtek, élteteket; azt akarja, hogy mindenkinek egyenlő osztályba daraboljátok 's osszátok-szét leleteket. Siroljátok-el mélyen magas gondolataitokat; titkoljátok-el gyengéd érzelmeiteket, ha azok akadályoznak titeket az elsőre, ki körötökhez közelg, mosolygani, vig vagy búskomolynak lenni: — mert a' világ el fog ítélni, szét fog tépni, semmivé tenni. — A' világ így bánt a' hercegnővel is.

„Hogy' lehet bátorsága megjelenni? — mondá egy anya, leányait egy estélyre készítetve.

„Legalább nem kellett volna észrevétetni, hogy ezen eset miatta történt“ — beszélék mintegy a' dámák. — „'S mindkettő a' hely színén maradt! — Hiszen ismerte ön ***-nt., *** gróf segédjét? — Mi kellemes ember volt! — Valóban magam is csaknem sir-tam, midőn meghallám. — És mennyire lehet nagybátyját sajnálni, — Irják Pétervárról, hogy csaknem megőrült.“ — Ezeket sugdozá bizonyos tánczvigalomban egy előkelő dáma éltes szomszédnőjének, ki egy képhez volt hasonló, melly arany rámában van ugyan, de látszik rajta, hogy ihletetlen művész, kontár kéz nyomait hordja.

„Szívem vérzik, valahányszor megpillantom — folytatá tovább, mindig a' hercegnővel foglalkozva, ki az éppen tánczolt lengyel táncznak legérdekeseb személye volt — a' nélkül hogy visz-

szafordult volna, — hogy saját leányát, ki mint egy elhagyatott ült, megnézné.

„Az örökké valóságig le nem imádkozza e' bűnét—felelé az élt szomszédnő mindig élénkebbülő hangon; mivel a' női igazság crescendo jár. — A' másik, mint hallom, éppen akkor lett tiszté, — olly fiatal! — nem csuda, hogy fejét meg zavarta! — Éppen akkor haza ment anyját látni. — Ez még is nagy szerencsétlenség! — Az anya bizonyosan túl nem élendi ez esetet! — Ej ha az én leányom volt volna, nem tudom, mi lesz vala belőlem! — eszemet veszítném!“

„Én biztosíthatom önöket, hogy csak egyik esett-el!“ — mondá egy fiatal dáma.

Azonban a' szép szemű és hő szívű fiatalság nem volt olly szigorú a' herczegnő iránt. — Ez egy kis irigységgel és igen nagy csudálkozással környékezte őt. — Valami hizelgő az, párbajokának lenni, kellemetes haldoklást, halált okozni; ez a' nőknek arczán áll; ez az ő elemök.

, Rettentő szerelmes!, — mondá egy gárdatiszt, a' mellékteremben — pamlagra hullva.

„Én azt nem látom!“ — viszonzá némi rejtélylyel egy tükör előtt haját igazgató udvarnok. — Ez éppen most tánczolta a' herczegnővel a' mazurt.

„Én alig ismertem reá!“

„De miért akarják e' csekély változást éppen a' szerelemnek tulajdonítani? — Semmi más, mint búsongás; — 's azon ifjú ember is, kit közvélemény a' herczegnő nyakára tol, semmi kitünőség-gel nem bir, — semmi olly jelessel, mi őt megbűvölhette volna! — Maga a' párviadal is....“

, A' párviadal nem! — mondá a' pamlagról felemelkedett gárdatiszt; — ő azt elakarta kerülni, de a' segéd megörült, hogy pulya gyávéra talált.

„Igen! — ő habozott! — mondá egy más tiszt — de végre karját felemelé, 's a' golyó tizenöt lépésnyire nem máshol talált, mint éppen homlok-közepett.“

, Távol legyen, hogy őt pulyának nevezném! Csak kár, hogy kellemetlenül végződhetik. — A' megholtak nagybátyja nem fogja abban hagyni. — 'S tanúk nélkül vívtak.

„Nemde, nemde? O ezek a' nagybátyák!“ — felelé a' katonaság — 's gyorsan fordultak az ajtó felé, hogy egy leány-arczczal találkozzanak, kit szeszélyes sétája történetesen oda vezetett, hol e' férfiak, a' szalón-fény, szép szemek, táncz és sok beszéd után magukat kinyugodták.

(Folyt. következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Természeti rendkívüliség. Cronbergben, Ammannlelkész-növény-gyűjteményében van egy japani körtvély-birsbokor (*Pyrus japonica* Thunb.) mely világos veres, nagyságra és szépségre nézve egészen tökélyes virágait a törzs alján, hol ez éppen a földből emelkedik-fel, hajtja-ki, úgy hogy a virágszárak okvetlenül a törzs héjából sarjadzanak, holott az egyébiránt egészséges és levéllel megrakott, két lábnyi magas bokornak semmi virága nem mutatkozik felső ágain.

Égetést gyógyító méz. Nem ujság ugyan, hogy a méznek is hatásos gyógyereje van, de bizonyosan még sokan nem tudják ezt. Nem árt tehát ennek újabb példáját közleni. Minap svajcz országban egy 12 éves fiúnagyon is közel állott a kandallóhoz, 's rögtön lángot fogott ruhája. A fiú ijedtében 's égő ruháival jajgatva futott nagyanyjához a szomszéd szobába. Ez a lángokat azonnal elfojtja, de zavartában nem tud más szert használni a szegény fiúnak égető fájdalmai enyhítésére, mint egy tiszta szinmézszel tölt edényhez nyulni, melynek édes levéllel azonnal bekené az égetés foltjait, minek legjótékonyabb és sikeres hatását még azon órában tapasztalá; mert a fiú az enyhített fájdalmak után nem sokára mintegy ujjá születtnek érzé magát, 's a gyulladás mindenkinék ámulására rendkívüli gyorsasággal ment végbe.

Ritka kórtünemény. A' elermont-ferrandi „ami de la charte“ jelentí, hogy jelenleg ama város „hôtel dieu“-jében egy lengyel tiszt van, ki igen ritka katalepsiában szenved. Ez t. i. tíz napig folyvást aludt, a' nélkül hogy ételt vagy italt adhattak volna neki. E' mellett tag és izmai átalján véve viaszból készülteknek látszottak; azon helyzetet, melybe igazítottak, változatlanul megtarták, úgy hogy p. o. a' karok függőleges, a' lábak vízirányos, a' kéz és lábujjak bármilly állásban, melybe helyeztettek, mind addig megmaradtak, míg a' beteg felébredett — hogy hihetőleg e' szomorú állapotba nem sokára ismét visszaessék.

Kigyó t okádó madár. — Forbes M. ur, a' híres keletindiai utazó, több érdekes közleménye közt beszéli, hogy bizonyos napon saját szemelátára egy angol tiszt egy nagy madarat lött, mely az úgy nevezett titoknok-fajhoz tartozott. Midőn a' szép tollú állat élet nélkül fekvék lábaink előtt — így ír az utazó — rémületünkre felemelé fejét és nyakát, megnyitá száját, mintha mintegy csuda által ismét feltámadna, 's néhány másodperc múlva nagy fáradsággal egy, nem sokára ismét másik kigyó fejlődék-ki a' madár keskeny torkából, hogy még csak most vegyék halálukat kezecinkből. Azonnal felmetszettük a' madarat, mely ama mérges viperákat hihetőleg rövid idő előtt nyelé-el, 's gyomrában még hét más holt kigyót találtunk egyeb' mérges békák (Pípas), gyíkok, férgek 's a' t. maradványaival, 's nem győztünk eléggé csudálkozni ezen állat szörnyű étvágyán.

Hang terjedése. A' „Dublin Rewiew“ szerint egy physicus igen elmés 's figyelemre méltó vizsgálatokat tett a' hangról és — elterjedéséről, valamint a' levegő rétegei felől. Következő vizsgálatját említjük csak a' többi közül, melyet a' tudós ur több ízben ismételt. — Mintegy 2—300 lépésnyi távolságra állított előtte egészen ismeretlen embereket maga felé parancsola kiáltani, 's ő bekötött szemmel megmondá azoknak testi nagyságukat olly

pontosan, hogy a különbség fél hüvelknyire sem ment. A hozzá szállók vele vizirányos róna téren álltak; a magasabb embernek szava természetesen az ő finomul gyakorlott fülében magasabb levegőrétegből hangzott, 's a' természetnek ama csekély különbségéből, mely e' módonelőtte nyilvános lön, mérte ő ki az atmosphaerai levegő sűrűségének fok-különbségét.

Jégeső alakulása. A' francia akademia már 1834-ben hirdeté-ki e kérdést: „miképp' képződik a' jégeső?“ de kielégítő felelet nem küldetett-be. Most azonban nem régiben Bell'ani A. olasz physicus a' „Biblioteca italiana“ (Luglio 1840.) folyóiratban értekezést közle, mellyben, mint mondják, teljes kielégítésig megfejté a' nehéz problémát. Eddig azt vélték, hogy a' jégeső-felhők csak a' magas hegyek kupján képződhetnek: de ő bebizonyítja, hogy ez mindig csak a' völgy-torkolatokban történhetik, honnan gyakran a' rónatérre is kihajtatnak, 's jegöket pusztítólag öntik-le.

Kigyók falánksága. A' Regentpark londoni állatseregletében két kigyó van a' Boa Constrictor fajából. Egyike 11, másika 9 lábnyi hosszú. Minap az idősbik, miután már egy tengeri nyulat 's három tengeri disznót megevett, saját kisebb 's gyengébb társát is elnyelte. Ez által teste annyira felpuffadt, hogy az vastagsága átmérőjében 3 lábnyira terjedett. A' kigyók ily falánksága mindeddig ismeretlen volt.

KÜLÖNFÉLE.

Gyors házasság. — Mult hónap 15-kén egy óriási termetű 's kelles arcú paraszt dolgozott szántóföldjén közel az országúthoz, nem messze Blooming Grove-hoz Newyork mellett; midőn egy ékes kocsit, két gyönyörű lóval, melyeket néger kocsis hajtott, arra felé látott jönni. A' kocsiban egy fekete öltözetű ur, 's egy igen szép leány ült. A' férfiú kiszállott, 's a' fiatal paraszt elébe ment, gondolván, hogy a' kocsin valamely baj történt, 's talán segítségére leend szükség. — „Házas kend?“ kérdé amaz. — „Nem!“ felel a' suhancz. — „Megházasodik-e, ha alkalom mutatkoznék?“ — „Nincs pénzem, hogy saját gazdaságot kezdhessek.“ — „Elvenne-e egy fiatal, szép leányt, kinek hozománya olly nagy volna, hogy kend egész életében jól bírhatná magát?“ — „Én többet nem is kívánok.“ — „Akarja-e a' kocsimba ülő leányt elvenni?“ — A' fiatal ember elmereszté szemeit, 's mondá, hogy ezt ugyan örömet megtenné, de hiszen az utazó ur alkalmasint csak enyelgni akar. — „Éppen nem — felelt emez — 's ha kend megegyezik, mindjárt a' legközelebbi templomba megyünk. Az engedelmi levél zsebemben van, 's minden készen vár.“ — „De hiszen így, mint itt állok, csak nem mehetek az esküvőre?“ — „O kend így igen jól van öltözve.“ — „S az utazó ur e' szavak után a' bábész ifjút betolá a' kocsiba. A' fiatal leány kezét ada neki, 's félmosolylyal tekinté reá. A' koci gyorsan odább robogott a' legközelebbi templomig. A' fiatal párt azonnal oltárhoz vezették; a' lelkész már készen állott, 's az esketés megtörtént. E' közben a' leány keservesen sirt. A' szertartás után az utazó ur kocsiba vezeté a' menyecskét, 's maga is bele ült. A' fiatal férj hitese után akart menni, de az ur arannyal tölt erszényt vetett elébe mondván: „Adieu barátom, jó éjszakát!“ — A' szerecsen kocsis lovait jól megcsapkodá, a' koci eltűnt, 's a' fiatal férj bámulva állott a' nézők között

kik itt egybe gyűltek; azonban az erszényben talált 500 dollarral jóformán vigasztalá magát. — A „Ney-York-Herald“ — mely e titokteljes történetet elbeszéli, úgy vélekedik, hogy ez uton hihetőleg valamely nagyobb rendbeli családból származott leány becsületét akarák megmenteni, vagy egy szinleg jogszerű gyermek születése által valamely nagy örökséget akartak biztosítani. Azonban a fiatal paraszt minden nyilvános lapba beiktatá feleségének s az őt kísértő urnak ismertető jeleit. — Fides penes autorem!

Angol szeszély. Folyó hónap 2-^{ra} harmadfél órakor tartandó nagyszerű lovagmulatságot (Steeple-chasse) hirdettek a parisi lókedvelők, melly-nél a nézők azon szabály megtartására köteleztettek, hogy (valamint a hajdankori lovagjátékoknál volt) sem lónak sem embernek segítségül ne menjenek, bár mi történjék velek.

Hajdankori igazság. III-ik Henrik angol királynak egybekelése egy provençali hercegnővel nagyszámú olaszokat kecségtetett olasz országba, kik méltósággal s kincsekkel halmozva, az országban urakat játszanak. E korból következő anekdota maradt fenn. Egykor bizonyos fiatal ember Trumpeton nevű kis városon menvén keresztül, egy ugató kutyától üldöztetett. Követ kapott-fel tehát, s a kutya után dobá, hogy elűzze magától: azonban a kő valahonnan visszapattanva egy tyukra esett, melly egy öreg olasz nő volt, ki azonnal iszonyú lármát csapván, a szomszédokat előcsödité. A fiatal ember eleget bizonyíttatá, hogy a tyúkot nem szántszándékkal ölé-meg, s ajánlá, hogy annak árát kétszeresen megadja, valamint egyéb kárpotlást is nyujtand: de a felbőszült öreg asszony minden ajánlatot visszautasíta. Történetből Valenziai Vilmos, a király testvérének, egyik szolgája jött arra. Ez a szerencsétlen fiatal embert megragadá, s egy irtózatoss börtönbe vezeté, hol lánczokkal terheltetett, s annyit kellett szenvednie, hogy kevés nap mulva meghalt. Holt testét szemétdombra vetették, s csak hoszasabb idő mulva temették-el. Három nap mulva megjelent Bussey a Vilmos, Valenziai Vilmos seneschallja, ki értvén a történetet, megparancsolá, hogy a holt testet ismét ássák-ki s az akasztófára függesszék. Mind ez a törvényhatóság befolyása és szertartása nélkül történt.

Az életmentő borjűfő. Montargis vidékbeli (Loiret departement-ban) egy pór minapában nagy vendégségről (hol kissé mélyebben nézett a hordóba) haza felé (több órányi járásra fekvő falvába) igyekezett. Utravalónl egy jó nagy borjűföt vitt magával. Mig azonban este felé jobbra balra tántorogva ballagott, egy 54 lábnyi mélységű s az út mellett volt agyag-gödörbe bukott. Csak mintegy 4-5 nap mulva találtak reá az őt mindenfelé kutató rokonok. A szerencsés szerencsétlen még élt s jó erőben volt, mert a jókora borjűfővel táplálhatta magát.

Kutya becsé. Turkestanban a kutyát többre becsülik az asszonynál; mert ha valamely Uszbeket kérdez az ember, el akarja-e adni feleségét, ő ezt sértésnek nem veszi: azonban kérdezd csak, eladja-e kutyáját, megengesztelhetlenül sérted őt meg. — Sakki ferasch, vagy is kutya-eladó legnagyobb gunyszó, melyet Uszbek mondhat társának.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyiⁿ betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.